

Arrest

nr. 30 031 van 19 juli 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister bevoegd voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2009 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 juli 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 10 juli 2009.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2009 om 11 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIESE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende na zijn binnenkomst in het Rijk op 22 augustus 2006 een asielverzoek in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 29 september 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. De Commissaris-generaal nam op 15 september 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.4. Op 16 december 2008 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekende partij de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.5. Op 6 mei 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde.

1.6. Verzoekende partij diende, bij brief gedateerd op 6 juli 2009, een aanvraag in om, overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.7. Op 9 juli 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing die verzoekende partij op 10 juli 2009 ter kennis werd gebracht is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze bepaling dient zo te worden geïnterpreteerd dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen nadeel ondergaat of kan ondergaan (RvS 26 oktober 2001, nr. 100.400). Het moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Verzoekende partij omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als volgt:

“Gelet op de niet afdoende gemotiveerde beslissing.

Indien de bestreden beslissing niet zou opgeschort worden in afwachting van de mogelijke annulatie zal dit dus een ernstig en moeilijk te herstellen (repatriatie naar Afghanistan) teweegbrengen.

Dat bovendien hij opgesloten is. Het is gekend dat een aanvraag tot schorsing enige maanden zal duren, een repatriatie snel kan tussenkomen.

De opschorting van de beslissing dient om deze redenen en eventueel later in te roepen redenen te worden bevolen.”

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is een afzonderlijke voorwaarde, die ook afzonderlijk dient te worden beoordeeld (RvS 12 juni 2002, nr. 107 797). Het volstaat derhalve niet om

louter te verwijzen naar de aangevoerde middelen. Door te stellen dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is toont verzoekende partij bijgevolg geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan nadeel aan.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat er een rechtstreeks oorzakelijk verband dient te bestaan tussen de bestreden beslissing en het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Het feit dat verzoekende partij van haar vrijheid beroofd is en dat zij dreigt gerepatrieerd te worden naar haar land van herkomst is niet het gevolg van de bestreden beslissing, doch wel van het feit dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft en haar een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot teruggedrijving naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde werd betekend. Een eventuele schorsing van de bestreden beslissing heeft op zich bovendien geen invloed op de verblijfstoestand van verzoekende partij en verhindert niet dat zij verder opgesloten blijft en alsnog gerepatrieerd wordt.

Verzoekende partij toont geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

Het feit dat niet voldaan is aan één van de twee cumulatieve voorwaarden die vervat zijn in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet volstaat om de vordering af te wijzen.

2.2. Ten overvloede wijst de Raad er verder nog op dat artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

De procedure schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is een uitzonderlijke procedure. De toepassing van deze procedure verstoort het normale verloop van de rechtspleging van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van de verdediging en van de eventueel tussenkomende partij tot een strikt minimum. Om deze redenen dient de verantwoording van de verzoekende partij van de uiterst dringende noodzakelijkheid evident en dus op het eerste zicht onbetwistbaar te zijn. De procedure kan daarom slechts aangewend worden in de enkele gevallen dat het spoedeisend karakter van de zaak, ofwel voor iedereen duidelijk is, ofwel door de verzoekende partij duidelijk wordt aangetoond aan de hand van precieze en concrete gegevens.

Het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid tot schorsing dient mede te worden beoordeeld in het licht van de diligentie die de verzoekende partij zelf betoont bij het instellen van haar vordering. Verzoekende partij dient zelf alert en prompt te reageren eenmaal zij kennis heeft gekregen van de bestreden beslissing en dient haar zaak zo snel mogelijk bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanhangig te maken. Het al dan niet alert optreden dient te worden beoordeeld aan de hand van de concrete gegevens van de zaak en van de door verzoekende partij als verantwoording ingeroepen feiten waarmee zij de uiterst dringende noodzaak wil rechtvaardigen.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij op 10 juli 2009 in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing en heeft gewacht tot vrijdag 17 juli 2009 om, na de kantooruren, een schorsingsverzoek in te dienen. Verzoekende partij laat na te duiden waarom zij zeven dagen getalmd heeft alvorens een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Uit het stilzitten van de verzoekende partij dient afgeleid te worden dat zij zelf niet overtuigd was dat de zaak uiterst dringend was. In de mate dat verzoekende partij nog verwijst naar artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet en stelt dat zij gereageerd heeft binnen de vijf werkdagen, moet worden opgemerkt dat verzoekende partij uitgaat van een verkeerde lezing van dit artikel. Deze wetsbepaling stelt immers dat ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel zal worden overgegaan na ten vroegste vijf kalenderdagen, zonder dat de termijn minder dan drie werkdagen mag bedragen.

Bijgevolg is ook het spoedeisend karakter van de zaak niet aangetoond, wat evenzeer een reden is om de vordering als onontvankelijk af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,   wnd. voorzitter,
                                 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. MOONEN,   toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. MOONEN

G. DE BOECK